

языкъ, който прѣдизвика нѣколко двубоеве мѣжду депутатитѣ. Раздѣлиха се на два лагера, отличавани споредъ мѣстата които заемаха спрямо прѣдсѣдателския столъ: на дѣсницата и лѣвицата; сѣщото раздѣляние стана и по цѣла Франция и сѣщитѣ названия останаха за винаги да обозначаватъ двѣ мнѣния: провинциитѣ на Революцията и нейнитѣ партизани.

Мѣжду това напълно ретроградни идеи не смѣяха да се изказватъ въ Събранието. Дювалъ д'Епремениль, сѣщия тоя който се бѣше тѣй злѣ опълчилъ въ парламента прѣди нѣколко години, като се опита единъ день наивно да прѣдложи възвръщанieto къмъ стария режимъ, думитѣ му се посрѣщнаха съ смѣхъ даже отъ тия които може би въ душата си да го не осѣждаха. Това бѣше мждруванието на едно *enfant terrible*. Членоветѣ на старитѣ парламенти, които първи поискаха свикването на генералнитѣ щати, като видяха урежданieto на новия сѣдебенъ редъ, продуктъ на изборното право, прѣдадоха се на отчаява реакция. Тѣ протестираха не само срѣщу распуцанieto на парламентитѣ, но срѣщу „всички постановления на едно *самозванно събрание*, което злоупотрѣбоява правата си и което заплашва всѣкаквъ видъ собственности“. Нѣкои отъ тие протести бѣха публично заявени, други се пазяха въ тайна; протеста на парижския парламентъ се пазяше у прѣдсѣдателя му Розамбо, у когото го и намѣриха въ 1793 г..

Въ войската враждата царуваше мѣжду офицеритѣ, повечето дворяне озлобени отъ реформитѣ, и войшицитѣ, които тоже бѣха прѣвѣрзани къмъ новия режимъ, и поради което не бѣха до тамъ расположени да прѣнасятъ строги и оскърбителни обноси. Отъ това произлизаха много случаи, нарушающа дисциплината. Най-извѣстенъ и прискърбенъ бѣ случая, станалъ въ Нанси, въ августъ 1790 година. Войницитѣ отъ швейцарския полкъ на Шатовио, недоволни отъ злоупотрѣбението съ тѣх-